

Het verzoek van Father Kasawa

Maandag 25 juni 2007.

Vandaag zijn wij, Riet en Wil Winkelman, in Nsipe, het Witte Patershuis waar Theo Winkelman twaalf jaar pastoor is geweest en heeft gewoond, om 06.00 uur opgestaan en hebben ons aan de wastafel gewassen. Tijdens een kort ontbijt overhandigde Father Kasawa ons een brief, een bedelbrief, waar wij enigszins versteld van stonden. Pater Kasawa, mede verantwoordelijk voor de parish Nsipe met zijn 24 buitengebieden (stations), vroeg ons te overwegen of wij meer voor hem konden doen. Hij heeft geen eigen vervoer en is naarstig op zoek naar een ander vervoermiddel, maar ook naar de middelen daarvoor. Hij mag van een confrater, pater Chinkanda, diens motorfiets gebruiken voor werkbezoek, maar door de bisschop wordt afgeraden nog veel met motorfietsen op bezoek te gaan in de parochies. Reeds 6 missionarissen/paters zijn de laatste jaren bij ongevallen om het leven gekomen en is een motorfiets dus veel te gevaarlijk.

Of wij voor een goede tweedehands auto kunnen zorgen, waarover hij dan dagelijks de beschikking moet hebben. Wij meenden hem die morgen in alle vroegte een toezegging te moeten doen, maar zijn daar later bij hem schriftelijk op terug gekomen. Die vraag wilden wij eerst aan zijn bisschop voorleggen.

Het zou met de uiteindelijk geschonken auto en bijna ook met Father Kasawa, niet goed aflopen. Daarover later meer!

Nadat wij de voormalig pastorie van Nsipe, voor zoveel jaren het onderkomen van Theo Winkelman, van binnen en buiten hadden gefotografeerd en van Father Kasawa de garantie hadden gekregen dat ook Theo in onze slaapkamer van die nacht had geslapen, stapten wij om 06.45 uur in de morgen in ons vervoermiddel, onderweg terug naar onze uitvalsbasis, het meer van Malawi, naar de Safari Beach Lodge, dichtbij bij Salima, waar we een dag van alle ervaringen wilden bekomen.



Resultaat

Het in 1937 voor bisschoppen bedoelde Witte Patershuis verlieten we met enige weemoed. De zo gewenste stukjes uit de puzzel rond Pater Theo Winkelman en zijn kerkbeschilderingen zijn voor een groot deel gevonden en ingevoegd.

Het verhaal over het leven van Father Theo Winkelman is voor een deel rond. Alleen Kasina en de beginjaren van father Theo Winkelman in Malawi zijn niet bezocht en daardoor onderbelicht.

We hebben wel al kunnen vaststellen dat Malawi zeer zuinig is geweest op Theo zijn kerkjes en op zijn beschilderingen die hij met zoveel toewijding aan veel van zijn kerkjes heeft toegevoegd.

Meer beschilderde achterwanden van door pater Theo Winkelman gebouwde kerkjes dan die door hemzelf op foto waren vastgelegd zijn teruggevonden.

De wandbeschilderingen hebben stuk voor stuk diepte en maakt het altaar met achterwand, waar kerkbezoekers en gelovigen tegenaan kijken, een onderdeel van een denkbeeldige omgeving.

De achterwanden geven rust en bezinning en steken positief af bij zovele witte achterwanden van gelijksoortige kerkjes. In een enkel geval was zelfs, de altijd aanwezige deur van de achteruitgang, meegeschilderd.

Theo's stijl van schilderen was ook de techniek die hij zo graag en veel voor zijn aquarelletjes gebruikte. Weliswaar nu met andere verf.

Van dichtbij lijken die wandbeschilderingen dikke kwaststrepen willekeurige neergezet; van veraf blijkt dat die kwaststrepen steeds weer precies op de plaats staan waar ze horen. Inzicht en overzicht moet bij Theo sterk ontwikkeld zijn geweest. Voor hem alleen al moet het bouwen van o.a. kerkjes een groot plezier zijn geweest, niet in de laatste plaats omdat hij zijn persoonlijke boodschap op het priesterkoor kon visualiseren. Een boodschap die op zijn wijze in deze kerkjes geheel juist tot hun recht komt. De vissers, het meer, de moestuin, het strand met nettenboeter, de heuvels en dorpjes.

Functioneel, gekoppeld aan een boodschap, makkelijk communicerend en blijvend inspirerend en altijd met een indrukwekkend kruis wat vaak werd gedragen door een opvallende uitstraling van goud, geel en rode kleuren.

Wat hij schilderde moet volledig Theo's eigen boodschap zijn geweest. De boodschap van geloof en liefde.

Ik herinner mij de muisstille overvolle kerk van gisteren, zondag 24 juni 2007, tijdens mijn korte toespraak. Het applaus na mijn dankwoord was overweldigend en zeker bedoeld voor maar één man, die nog altijd heel veel erkenning en liefde bij deze geloofsgemeenschap van St.Peter Claver in Nsipe heeft, Father Theo Winkelman.

Zijn boodschap kwam niet alleen via de preekstoel, niet alleen in zijn persoonlijke contacten met mensen, niet alleen in zijn creatieve uitingen, neen Theo Winkelman gebruikte alle mogelijkheden die in hem waren om zijn liefde voor en hulp aan mensen in Afrika uit te dragen. Veel mensen in Malawi beleven noch dagelijks hun Father Theo Winkelman.

Graag waren wij nog afgereisd naar Kasina, waar pater Theo Winkelman tot 1980 heeft gewerkt. Helaas ontbrak daarvoor nu de tijd. Misschien is er dit jaar nog een mogelijkheid om Kasina te bezoeken.

Willem Winkelman.

Samen met mijn vrouw Riet vertoefde ik van 20 juni 2007 t/m 26 juni in Malawi, Central Africa, waarna ik in Zambia, tijdens een korte vakantie, de tekst uitwerkte aan de Luangwa River.